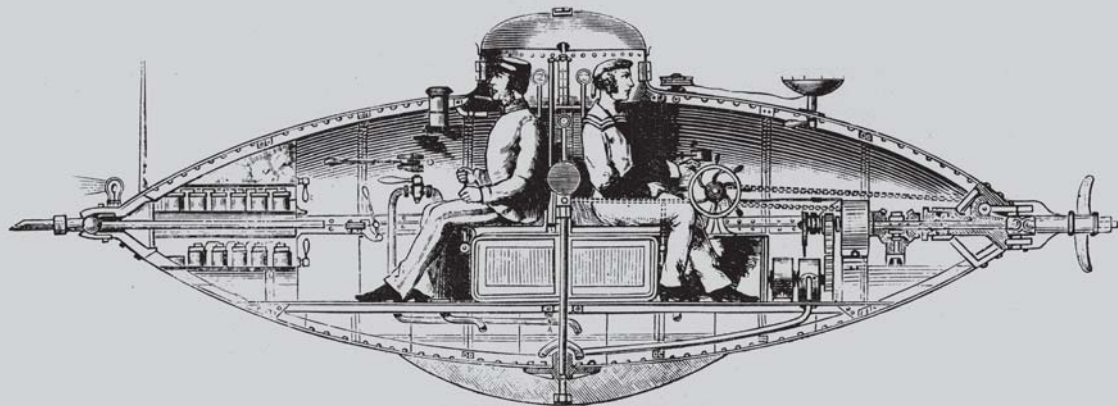

V Opavi od 3. do 13. dubna 2003

DALEŠÍ BOEHY - VII. ročník festivalu divadla, filmu, hudby a poezie

CHVÁKA BLÁZNOVSTVÍ

Záchranný poplávek kapitána Barathona jest poháněný 2 vrtulemi, jedna pro pohyb vznosný, druhá pro pohyb vpřed. Dále opatřený pomocnou plachtou a orientační svítilnou v pádu šerosvitu či naprosté tmy k použití. Řídí se snadným pohybem hýždí. Odolný v bouři mořské i říční povodni, ač pro nehlubokou řeku méně vhodný. Výrazně záhranný přístroj, ale možno jej použít i k pouhé zábavě. (1895)

Motto: „Jako kuň neznalý mluvnické není nešťastný, zrovna tak bláznivý člověk není nešťastný, protože bláznivost je v souladu s lidskou povahou. Jen největší blázni se totiž domnívají, že štěstí člověka spočívá přímo ve věcech. Nikoli, štěstí člověka spočívá v mínění o věcech, v tom, co si kdo o nich myslí a jak se na ně dívá.“

Erasmus Rotterdamský - Chvála bláznovství, I. p. 1509)

Chvála bláznovství aneb kterak poškodit sobi peru olet...

Motto: *Ten, kdo není blázen, musí být strašně nudný (...)* Vyhlašme válku spořádané tupé racionalitě, protože jinak nás krása opustí, ba co více - ona k nám ani nepřijde...

Lze snít a nemít přitom hlavu v oblacích,
lze milovat a zůstat přitom přízemní,
lze létat a zůstat přitom při zemi,
lze žít a nebýt přitom blázen..?

Bláznovství je bláznivým prvohybatelem Krávy: všichni básníci byli blázni... Edison byl blázen - koho jiného by mohlo napadnout vyrývat zvuk jehlou do čokolády, Kolumbus to byl tuplovanej blázen... Einstein, pcha... bláznů král!
No a co takový Gándhí nebo Rousseau, o Picassovi nemluvě...

Bláznovství je dar, který dělá život krásnějším a smysluplným. Opak bláznovství - to je racionalita, povinnost, šed' a tíha... iracionalita není bláznovství. Bláznovství je nadracionalita cha chá - metaracionalita!!

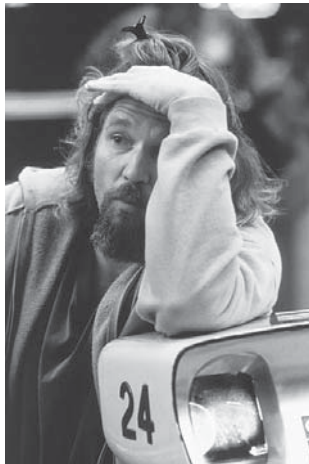
Jenom bláznovství dokáže povznést mezi anděly...
jenom bláznovství je láska: hluboká, vášnivá a spalující
jenom bláznovství je touha: větší než život, větší než smrt
jenom bláznovství je soucit...

Zkrátka - vždyť létat je tak snadné, ale ten, kdo se chce povznést, musí být blázen. Nebo alespoň Kašpar. Inženýr Jan Kašpar.

Kašpar Jan, * 20. 5. 1883, † 2. 3. 1927, český inženýr; průkopník letectví. Vystudoval obor strojního inženýrství na pražské technice. První český pilot, 13. 5. 1911 podnikl památný dálkový let z Pardubic do Prahy v letadle vlastní konstrukce.

Budiž nám patronem, On, který daroval nám perutě...
(Johannes - fool on the hill)

*Jan Němeček a Petr Rotrekl
dramaturgové festivalu*

BIG LEBOWSKI - film bratří Coenů

Bylo nebylo, kdesi na západě žil jeden chlápek, o kterém bych vám teď chtěl něco málo povědět. Tenhle chlápek se jmenoval Jeff Lebowski, ale sám sobě neřekl jinak než "The Dude". No a tenhle Dude byl takový přestárlý hipík, který si poklidně žil v Los Angeles, za domácího měl výstavního teplouše, který po večerech provozuje moderní scénický tanec a který mu občas rád počká s činží, a protože k tomu všemu měl dostatek alkoholu, pár přátel se kterými si mohl v klidu zahrát kuželky, a navrch jeden výstavní koberec. Dalo by se říct, že Dude mohl být ten nejšťastnější přestárlý hipík v celém Los Angeles. Až jednoho dne...

Bratři Coenové tentokrát o bowlingu, pomočených kobercích, únosu (již tradičně), výkupném a pochybných existencích z bláznivého L. A. Výborná story v lehce chandlerovském duchu s výlety fantazie, nad kterými budete tajit dech i umírat smíchy. Coenovský vypravěčský styl a invence opět nezklame, stejně jako herectví Jeffa Bridgesa, Johna Goodmana a Steva Buscemiho.

Pod hudebním doprovodem filmu je podepsán Carter Burwell, autor skladby Technopop, který oslovil ke spolupráci Boba Dylana, Elvise Costella, Ninu Simone a další. Na soundtracku Polygramu zazní ale i německá operní árie (Glück das mir verblied - z opery Die tote Stadt), španělské rytmy střídá country a také nad tímto výběrem si nemůžete stěžovat na nedostatek originality.

The Big Lebowski, USA, 1998, 113 min; **režie:** Joel Coen; **Scénář:** Ethan a Joel Coenové; **kamera:** Roger Deakins; **hudba:** Carter Burwell; **hraji:** Jeff Bridges (The Dude), John Goodman (Walter), Steve Buscemi (Donny), John Turturro (Jesus), David Huddleston (Big Lebowski).

čt 3.4. 17.30 h. kino Elektra

ŽHAVENÍ - ROCKÚLET

- rockový nažhavovací pětikoncert

pá 4.4. 19.00 h. RC Hangár

Topofon profesora A. M. Mayera usnadňuje navigaci lodí za mlhy a špatné viditelnosti dle sluchových vjemů. (1880)

FOUR ROSES

Dívčí kapela FOUR ROSES vznikla v srpnu 2000. První koncert se konal v únoru 2001 v rockovém klubu KAIN. Od léta 2002 už jenom z 2/3 dívčí kapela - zato podstatně rockovější.

FOUR ROSES - složení:

Jana Henychová - kytara, zpěv
Alice Rottová - baskytara, vocal
Franta Vadlejš - bicí

BUDOÁR STARÉ DÁMY

Pozoruhodný debut v kontextu české rockové scény vydala skupina Budoár staré dámy u firmy Indies. Skupina, jejíž duší je dívčí trio (kytara, baskytara, housle) doplněné bubeníkem a druhým kytaristou, přichází s albem, které vnáší do české produkce čerstvý vítr. Budoár bývá do jisté míry právem srovnáván s tvorbou britské rockové písničkářky PJ Harveyové. Syrové kytarové riffy, kombinované velmi dynamicky s tichými pasážemi, svérázné melodie, citelná poučenost rockovou historií - to jsou styčné body. Stylizovaný "dětský" pohled na svět, kombinovaný se zhudebněnými verši Sergeje Jesenina, Karla Šiktance či Josefa Kainara ovšem působí originálně. *(Ondřej Bezr, Lidové noviny 28. 1. 2003)*

Rockovým objevem loňského roku je zcela nepopíratelně brněnská "skorodívčí" kapela Budoár staré dámy, která vnáší do stojatých vod českého rocku mladistvý drive a svěží vítr. Název pětičlenné skupiny, jejíž věkový průměr je těsně pod dvacet let a jejíž většinu a tvůrčí základ tvoří dívky - kytaristka, houslistka a baskytaristka, je odvozen od rodinného označení pokoje babičky frontmanky, zpěvačky Marty Svobodové. "Budoár" vydal svoji debutovou desku Na hraní koncem loňského roku u Indies Records. Výrazné a chytlavé písně jsou souběhem alternativního rocku, přidrzelého punku se syrovými kytarovými riffy, neportovního folku a velkoměstského pubrocku. *(jiš - Rovnost, 14. 2. 2003)*

Budoár staré dámy:

Marta Svobodová - kytara, zpěv
Eva Svobodová - housle, zpěv
Dáša Matějčková - basa
Štěpán Svoboda - bicí
Ondřej Klíč - kytara

O slečnách, cihlách a pihách

K. Mazlová/M. Svobodová

Pihovatá slečna zakopaná mezi cihly
Cihla zakopaná mezi slečninými pihy
Zakopaná piha mezi slečninými cihly
Cihla pihovatá zakopaná mezi slečny

Slečny, pihy, cihly: na chvíli ztichly
všem jim oči zjihly
tajemství odhalily
víc neprozradily

Zakopaná piha mezi cihlovými slečny
Slečna zakopaná mezi pihatými cihly
Cihla zakopaná mezi slečninými pihy
Pihá cihlovitá zakopaná mezi slečny

Známé firmy:

Márdi - zpěv, kytara
Mejla - kytara
Dejmal - basa
Pítrs - bicí
Ladis - manager

VYPSANÁ FIXA

Co hrají?

máme svůj specifický styl - POPUNK

Co jsou zač?

založeno 1994

nová energie ze San Piega

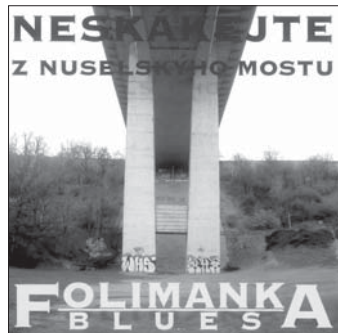
Cílová skupina?

všichni lidi, mimozemšťani, elfové a dobrý duchové

Jedna z neoriginálnějších a v současné době nejžádanějších českých kapel. Mají za sebou velmi úspěšné CD - Brutální všechno (vydáno 2002) a přes 300 koncertů. V roce 2000 byla Fixa zvolena čtenáři časopisu Big Beng objevem roku.

„Já, Pítrs a Mejla jsme se sešli ve zkušebně a první sestava trvala zhruba půl hodiny. Márdi - kytara, Pítrs - basa, Mejla - pouštění automatu. Nikam to nevedlo, a tak se lišák Mejla zmocnil basy. Pítrs dal dohromady svoje troskobubny, ale pořad to nebylo ono. Večer jsme v hospodě potkali Dejmalu a ten lačně přijal nabídku stát se basákem VF. Ožralej Mejla se rozhodl, že prodá hokejovou výstroj a koupí si kytaru. To taky dodržel. Druhej den ji měl. Vznikla tak původní sestava VF, která se nikdy nezměnila, i když už proběhla řada krizí a každé chtěl vyhodit každého. Márdi - zpěv, kytara; Mejla - kytara; Dejmal - basa; Pítrs - bicí.“ (Márdi - zima 2000)

FOLIMANKA BLUES

Kapelu dal dohromady v květnu r. 1993 Ladislav Jakl, známý taky ze svého veřejného působení.

Folimanka Blues:

Robby Černý - piano
Zdeněk Cimmerman - bicí
Jan Chalupský - kytara
Hadži Hrkal - bassová kytara
Ladislav Jakl - zpěv, akustická kytara

Folimanka Blues se vyznačuje stylem a zvukem výrazných "hospodských" odvázaných písniček, podložených zažitou inspirací čerpanou z kořenů tvrdšího elektrického rockového blues přelomu 60. a 70. let. Veřejná vystoupení Folimanky Blues se spíše než vážným koncertům podobají velké párty, ovšem s promyšlenou gradací.

V roce 1999 vydala hodně syrové superlive album Naše hospody, zachycující autentickou atmosféru typických produkcí Folimanky Blues.

Kapela hraje po nejrůznějších rockových klubech, nejraději ale po hospodách všech koutů republiky. Hrála už i v Německu, Rakousku a Polsku. V prosinci roku 2000 vystoupila dvěma koncerty v americkém New Yorku, obě produkce byly poprvé v historii přenášeny živě po internetu.

V roce 2001 vydala kapela studiové album s názvem Neskákejte z Nuselského mostu. Křtila se na velkém happeningu v parku Folimanka přímo pod Nuselským mostem.

Složení:

Jana Štenclová - zpěv
Jiří Piskoř - saxofon, zpěv
Jiří Štencek - pozoun, zpěv
Jan Volf - trubka, zpěv
Petr Uvíra - kytara
Libor Horák - basová kytara
Daniel Hrbáč - bicí

SEDUM - opavský lehký nájez s dechovou sekcí

V létě 2002 vznikla v Opavě na kamarádkém základě a se zkušenostmi z dřívějších kapel formace "Sedum", kde pouze post sólového zpěvu Jany Štenclové není zatížen jinými kapelami, což je v tomto případě jen dobře.

Šílené klony

V Mém světě je cizí Svět,
láska prchavá, zas ji nemám...
Odpusť mi těch málo vět
recyklovaná si připadám.

Davy zahrej pro Anne
lásku přenášíš, já ji chytám.
Chci být s někým na Zemi
reparovaná si připadám...

Šílené klony,
krávy a zóny,
právo co křiví,
kulhaví - zdraví.

Městem teče alkohol,
bolest otupí, vlastně co vím...
Tohle není světobol,
asi zatmění, nic nevidím...

Můžu říct, krucinál!
Nepomáhá to tak jako dřív.
Divný pocit z toho mám,
Davy ještě hraj, pořád hraj...

Šílené klony,
krávy a zóny,
právo co křiví,
kulhaví - zdraví.

Chybí nám Osmý den...? - filmové překvapení

Za trochu šalamounskou otázkou se skrývá videoprojekce znamenitého snímku z roku 1996 belgického režiséra a scenáristy Jaca van Dormaela, který zde vypráví o štěstí a smyslu žití a svůj druhý celovečerní film Osmý den pojal jako překvapující podobenství o životních hodnotách a místě člověka ve světě. Úchvatná expozice filmu s „létající“ kamerou Walthera van den Endeho připomíná v několika obrazech biblickou zprávu o stvoření světa v šesti dnech. Sedmý den je vyhrazen odpočinku a podle tradice je též symbolem světa, ve kterém žijeme.

A den osmý? Georges žije v ústavu - trpí Dawnovým syndromem, ale jak je vidět, jemu osobně to nijak nevádí. „Jsem Mongol,“ říká vesele a vidí se cválat na hrivnatém koni stepí. Jeho svět je přívětivý a plný fantazie - vidí berušku a letí s ní do koruny stromu, obejmě kmen a je stromem. To Harry je na tom hůř: má sice krásný byt a auto a přednáší na obchodní škole, nemá však nikoho, komu by se svěřil - po rozchodu se ženou nemůže vidět ani své děti. Uprostřed jedné dešivé noci v polích, na samém pokraji života, náhle potkává Georgese. Setkání a sblížení citově vyprahlého Harryho a citem přetékajícího Georgese může sice na leckoho působit nepravděpodobně a takřka neuvěřitelně, ve stylizované podobě však režisérovi dovoluje rozehrát dialog o smyslu života a relativitě „normálních“ věcí. Jaco van Dormael to dělá se smyslem pro poetický detail a citem pro tenkou hranici mezi smutkem a smíchem (ne nadarmo byl kdysi klaunem v belgickém Velkém létajícím cirkuse). Georgese hraje skutečně handicapovaný Pascal Duquenne a více než jeho odlišnosti si van Dormael všímá „handicapu“ jeho „normálního“ protihráče a partnera, kterého ztvárnil Daniel Auteuil. Osmý den znamená v tradičním podání jiný svět, který přijde a vrátí věcem přirozený řád. Georges a Harry - to jsou ve skutečnosti dvě tváře téhož člověka, který bloudí labyrintem světa, a někdy i nachází cestu ven. To zřejmě měla na mysli i porota festivalu v Cannes, když za nejlepší herecký výkon udělila cenu oběma hlavním představitelům zároveň. A byl večer, a bylo ráno, den osmý...

Osmý den, 1996, Francie/ Belgie
Scénář a režie: Jaco van Dormael, **kamera:** Walther van den Ende, **hudba:** Pierre van Dormael, **hraji:** Daniel Auteuil, Pascal Duquenne, Miou-Miou, Isabelle Sadoyan, Henri Garcin, Michelle Maes, Laszlo Harmati, Héléne Roussel.

so 5.4. 17.00 h. *Dům umění, refektář*

KOMEDIOKRAFT - groteskní skeče a písničky o možném i nemožném

Tomáš Matonoha a Pavel Liška

Každý zelenáč a zavilý pokrytec se zalekne při úkolu napsat něco o sobě a svém díle. Je to proto, že na jedné straně se potřebuje vynachválit, aby zaujal vážené diváctvo, na straně druhé by měl zůstat dostatečně skromný, aby tutéž obec nepopudil. Někteří autoři to řeší tak, že někoho podplatí, aby to napsal za ně. Já jsem podplatil sám sebe, takže se můžu s klidem vrhnout do práce.

Komediokraft jest velmi pozoruhodné divadelní představení. Formou kabaretu, což jest skladba písní, dramatických výstupů a klaunských čísel, grotesky a černého humoru, nesmyslu a paradoxu, vypráví o dnešní době. A vypráví tak, že se lidé více než sto minut smějí, smíchem očišťují své duše a prodlužují si své životy.

Komediokraft jest také skupina jedinců, která se věnuje poetice směšnosti, zkoumá ji, stále o ní bádá, aby ji dovedla do největší dokonalosti.

Největší inspirací jsou francouzské a německé kabarety konce předminulého století a kabarety první republiky, je to humor Jaroslava Haška, E. A. Longena a Vlasty Buriana a dále naše vlastní paradoxní, směšná a hloupá současnost.

Takže se přijďte osvěžit i vy, a to nejen smíchem, přijďte si prodloužit náš věčně krátký lidský život alespoň o několik minut.

Luboš Balák

Scénář a režie: Luboš Balák
Hrají herci Ha Divadla: Pavel Liška, Marek Daniel, Josef Polášek, Tomáš Matonoha, Miroslav Kumhala, Mariana Chmelařová, Marie Ludvíková
Hudba: Mario Buzzi, Zdeněk Král

so 5.4. 20.00 h. *Loutkové divadlo*

OPAL: Kocourkovské povídky

Soubor datuje svůj vznik do roku 1972, tedy do minulého století, a právě proto nikdo ze současných členů souboru si vznik nepamatuje.

Věkový průměr souboru není doposud raději spočten, ale je třeba říci, že jsou zde zastoupeny skoro všechny věkové kategorie mladého a středního věku (také jedna důchodkyně) a také obě pohlaví.

Soubor převážně hraje pro dětského diváka loutková představení, ale do jeho repertoáru patří i činoherní představení převážně pokleslého žánru (Dívčí válka, Pravdivá zpráva o zkáze Titanicu, Loupežníci na Chlumu, Limonádový Joe).

V loutkářské řeholi se pravidelně utkáváme se všemi druhy loutek marionetami počínajíc maňasy konče.

S loutkovými pohádkami soubor pravidelně dosahuje met nejvyšších: účast na celostátní přehlídce loutkářských amatérských souborů v Chrudimi. Z posledních let jmenujme alespoň několik: Kolíbá se velryba, Pohádky na draka, Křesadlo, Aj já koza, O moři, Zazděná slečna, Pásli ovce Valaši.

V roce 2000 soubor nastudoval hru Z. Svěráka Šlapací království, se kterou se zúčastnil nejen Národní přehlídky v Chrudimi, ale byl také vybrán na národní přehlídku Rakovnická Popelka, což je přehlídka činoherních souborů hrajících pro děti. Autor hry svolil naprosto bezplatně autorská práva do našich rukou se slovy: Dělejte jak myslíte, hrejte jak umíte.

V letošním roce byla souboru vnucena režisérkou upravená hra Kocourkovské povídky dle stejnojmenné knihy Radovana Krátkého. Hra je postavena na lidovém principu, že v každé zemi měli už odpradáвна nějaké město, ať už vymyšlené, nebo

ne 6.4. 10.00, 15.00 h.

Loutkové divadlo

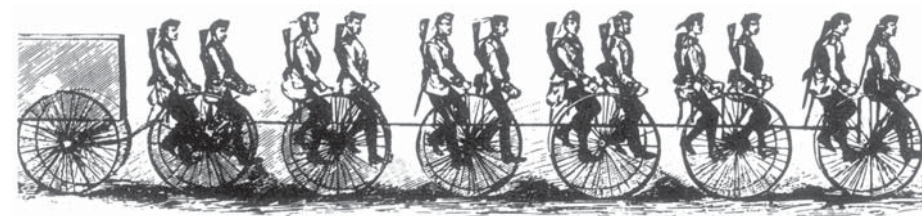
skutečné, jež bylo vzorem pošetilosti a nejapnosti a v němž žili lidé příkladně praštění: na Slovensku Čudákov, Angličané měli Gotham, staří Řekové Abdéru, Židé Nazareth a v Čechách to byl Kocourkov. Můžete si aspoň myslet, že právě ve vašem městě nebo vesnici žijí sami chytráci a žádný bláznivý Kocourkovan!

Hraje se ručně vyřezávanými maňasy, které stvořila šikovná ruka Zuzany Čadové, na scéně, kterou navrhnul František Lichovník, který je zároveň autorem hudby.

Ale teď už dost řečí, opona se souká vzhůru a začínají se kocourkovské děje!

Miroslava Halámková

P.S. OPAL je zkratka: Opavští amatérští loutkaři, proto je nezbytně nutné psát všechna písmena velká, což tisku činí problémy, a pletou si nás s nějakým šutrem.

Tažné cyklisty zavádí urychleně do své pozemní armády blíže nejmenovaná velmoc (ostrovní). Rychlý přesun, snadné rozptýlení a manevrování, navíc přísun čehokoliv v přivěsném voze, jsou nesporné výhody těchto útvarů. (1888)

Géniové, blázni a pábitelé

Pořad je realizován ve spolupráci s Českou televizí Ostrava.

Na počátku všeho nebylo slovo, ale dva dokumenty o úžasném malíři Liboru Vojkůvkovi ze Šternberku. První natočil režisér Jaroslav Večeřa v roce 1986 pod názvem Malíři se rodí vousatí a druhý tentýž režisér v roce 1994 pod názvem Jak roste malíř. Protože oba filmy byly již několikrát reprízovány a vždy se setkaly s velkým diváckým ohlasem, napadlo nás, že bychom mohli takových podobných typů lidí najít více a natočit s nimi celý cyklus. Bezprostřední pobídkou však byl ještě další fakt, a to známý cyklus Fera Feniče Gen, který dlouhodobě přinášel na obrazovky portréty elity našeho národa. Řekli jsme si tedy, že vytvoříme jakýsi protipól těmto „seriozním“ portrétům a představíme divákům v „crazypolozé“ jiný typ géniů, kteří jsou i tak trochu blázni a pábitelé. A byl na světě název cyklu - Géniové, blázni a pábitelé.

Spolu s režisérem Jaroslavem Večeřou jsme začali vybírat vhodné typy protagonistů, kteří by splňovali všechny tři atributy nového cyklu. V roce 1996 jsme pak natočili postupně tyto portréty:

- **Absurdní sny pana Syrovátky** (o sběrateli a vynálezci Vladimíru Syrovátkovi z Prahy)
- **Ateliér civilistního parealisty** (o malíři Martinu Velíškovi z Prahy)
- **Héfaistův učeň** (o uměleckém kováři Václavu Kitzbergerovi z Rožnova pod Radhoštěm)
- **Paganini ze šestého patra** (o houslistovi Richardu Kroczkovi z Ostravy)

Ochranný oblek T. Beeka pro vodní turistiku. Snadno uzpůsobitelný každé velikosti sportmana, velice pohodlný a nepotopitelný. Uzavřením vrchního krytu odolává i silnému vlnobití. Jednoduchý přístroj umožňuje pravidelné dýchání. (1877)

V dalších letech pak následovaly:

- **Vodochodec** (o vynálezci, muzikantovi a řezbáři Václavu Vrabcovi z Ostravy)
- **Konec vetešníka** (o vetešníkovi a muzikantovi Rudolfovi Špičákovi z Prahy)
- **Johny Cash Satina** (o malíři a muzikantovi Janu Satinovi z Ostravice)
- **Maratonec z Proskovic** (o vítězi maratону v USA Jaroslavu Bernatíkovi z Ostravy)
- **Zekon, řečený Železný** (o silákovi Rudolfovi Knedlovi ze Vsetína)
- **Citera biochemika Kleňhy** (o vědci, který se živí hrou na Karlově mostě, Jiřím Kleňhovi)
- **Bílé divadlo** (o unikátním divadelním souboru z Ostravy)

Režisérem všech filmů byl Jaroslav Večeřa, s výjimkou dvou (Bílé divadlo a Zekon, řečený Železný, jejichž režisérem byl Roman Motyčka).

Přestože byl cyklus velice úspěšný, jeho pokračování je zatím v nedohlednu. Je to velká škoda, protože humoru není nikdy dost, a přitom zajímavých, moudrých a vtipných lidí, které by stálo za to v tomto cyklu zvěčnit, máme v „zásobě“ ještě dost.

Organizátory i návštěvníky Chvály bláznovství zdraví a na setkání v lepších časech se těší

*Karel Bělohlavý
dramaturg České televize Ostrava*

ne 6.4. 16.30 h. *Divadelní klub*

Divadlo Radost - J. A. Komenský: Labyrint světa a ráj srdce - hraje Tomáš Koliandr

„Je to zvláštní, proč si vybírám do svého repertoáru právě Komenského Labyrint světa a ráj srdce. Již jako malý kluk jsem se s tímto dílem setkával v hodinách literatury, ale nebral jsem to nějak vážně. Snad jen proto, že to byl učitel národů a pronesl heslo - Opakování je matkou moudrosti. Po pár letech jsem zmoudřel a začal jsem to brát vážně.“

K Labyrintu jsem se dostal až po revoluci, v roce 1992, kdy tuto báseň recitoval v Opavě Radovan Lukavský a na varhany jej doprovázel Petr Eben.

Dlouho mě nutkalo si toto dílo přečíst celé, ale nějak jsem se k tomu nemohl dobelhat. Pořád jsem se k tomu vracel, ale vždycky to někde krachlo. Definitivně jsem se rozhodl v roce 2002 při rehabilitačním léčení v Chuchelné, kde jsem na to měl plno času.“

Tomáš Koliandr

Divadlo Radost je divadlo jednoho herce - Tomáše Koliandra (narozen 26. 11. 1970). Vzniklo na půdě Oblastní charity v Opavě, a to v rehabilitačních dílnách v roce 1993. Tomáš Koliandr zatím uvedl tato divadelní představení:

- **Popelka nazaretská**
- **Pražská legenda**
- **Evžen Oněgin**
- **Pohádka o Květušce**
- **Tři oříšky pro Popelku**
- **Zdislava, plamen boží**

Nyní v rámci festivalu Další břehy uvede v premiéře svoje nastudování známého díla J. A. Komenského Labyrint světa a ráj srdce.

ne 6.4. 18.00 h. *Divadelní klub*

Šílenec - Jiří Schmitzer

Herec kultovního divadla Ypsilon, v posledních letech jdoucí z jedné zajímavé a velkolepé filmové role do druhé (Postřižiny, Slavnosti sněženek, Marečku, podejte mi pero, Vesničko má středisková, Tankový prapor, Černí baroni, Kytice, Lesní chodci), a současně písničkář lehce undergroundového oděru. Paradoxní je jeho žánrové zařazení: s čím v mládí zacházíš, toho se celý život nezbavíš, a tak i Jiří Schmitzer se cítí jako bigbíták (a na rockových festivalech se dosud vyskytoval nejčastěji). Přesto vystupuje sám jako písničkář, hraje na akustickou kytaru, píše přemýšlivé texty a bigbít v jeho tvorbě je omezen na občasně rockenrolové figury. Vyrovnaný a usměvavý pán s vějířky vrásek kolem očí působí v zákulisí velmi nenápadně, s nikým se příliš nebaví a nezdraví a po odehrání svého setu zmizí. A na pódiu? Velký sukces. Přídavky, nadšený amfiteátr aplaudující zejména veselým písničkářem, z nichž nejvíc zabírá ta o Frantovi, co jede na kole a veze na něm rýč. Avšak na posledním dvojalbumu Šílenec je to už trochu jiný Jiří Schmitzer: hlubší a širší, mapující realitu typickým českým způsobem, míchajícím Haška s Kafkou v komedii tak smutnou, až se chce vyjeknout.

Skládá také hudbu k divadelním představením. Kromě domovské Ypsilonky též pro Národní divadlo, Realistické divadlo, Činoherní studio v Ústí nad Labem, také k několika filmům.

Méně známe však jsou jeho další umělecké i nemuzické aktivity. Třeba vášeň pro skoky s padákem nebo automobilové závody.

Získal cenu kritiky za herecký výkon ve filmu Dům pro dva, cenu festivalu ve Zlíně za role ve filmech Cesta na jihozápad a Outsider, Českého lva a cenu Trilobit za film Bumerang.

Jiří Schmitzer - Písně na 10 slov

Co napsat na řádku

Co vůbec napsat na řádku, na které má být Zima, možná nějakou pohádku, však koho ta zajímá, proč jít na fernet do baru, kde řádí prohibice, a nač brát k hrobu kytaru, kde prskat začne svíce. Možná se všechno vyjasní, až přituhne a začnou padat vločky, když většina z nich neuhne, tak dozvím se, kam choděj tančit kočky.

Co vlastně napsat na řádku, kam kutálení se žalud, že kutálení se do chládku, kolem bas, kolem dud, i mrkev se tam kutálení, kde prázdný soudek stojí, a trpaslík tam v povzdálí do něj teď kozu dojí. Možná se všechno vyjasní, až přituhne a začnou padat vločky, když většina z nich neuhne, tak dozvím se, kam choděj tančit kočky.

Zlomenina srdce

Zlomenina srdce to složitá je věc, ať utrpí ji Číňan nebo poslanec, vždyť otrávit se může i chlap tvrdej jak kmen, když on vůl přines růže a zajíc nechce ven. Tak mejlovat si budem, neříkej, že jdeš spát, ten člověk hnaný pudem, ten co jí má tak rád, ten člověk plný citu, říká si v duši skrytu blbá je jak trampolína nabouchaná do komína.

ne 6.4. 20.00 h. *Loutkové divadlo*

IDIOTI - film Larse von Triera

Filmový opus Idioti jednoho z nejúspěšnějších evropských filmařů, dánského režiséra Larse von Triera, vizionáře a provokatéra, spoluautora „očistných“ pravidel filmové tvorby Dogma 95 šokoval před dvěma lety na festivalu v Cannes. Tvůrce takových veleděl světového filmu, jakými byly filmy Evropa, Prolomit vlny či Tanec v temnotách, zde představil jakousi esej o sociální deviaci.

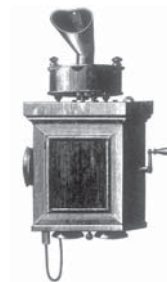

Idiocie jako terorismus

Modernímu pokroku řídicímu se kamsi kupředu bez víry, lásky a naděje a opřenému o ovladatelnost světa prostřednictvím rozumového řádu staví tradiční umělecký koncept „idiocie“ do cesty alternativního hrdinu: idiota nikoliv ve smyslu klinické psychologie, ale osobnost neschopnou i neochotnou přizpůsobit se amorální pragmatičnosti okolí skryté za fasádou společenských pravidel. Idiotovo dětské bloudění krajinou ztraceného ráje prvotní nevinnosti však okolí nemůže připustit: součástí dospělosti je přece přijetí „zodpovědné“ společenské role vycházející z přizpůsobení se poznanému stereotypu. Nejdruždivějším (a dramaticky nejnosnějším) rysem takových postav nabízejících svobodně tvořivý, „ryzí“ pohled do citově zkornatělého nitra světa zůstává míra jejich schopnosti reflektovat vlastní situaci: kde je přesná hranice dělicí bezelstného „obecného blba“, postavu křesťansky nevinnou, od vědoucího „moudrého šaška“, kterého je možné ztrestat za rebelství?

Titulní hrdiny filmu Idioti je možné vnímat jako teroristy útočící prostřednictvím předstírané idiocie na svět „objektivních“ společenských konvencí a hodnot i na popisovaný tradiční koncept. Oproti osamělému outsiderovi, který je nevyhnutelnou obětí své idiocie, tu stojí skupina zdravých, dobře situovaných intelektuálů kolem třicítky. Ti zabydlí předměstskou vilu v luxusní kodaňské čtvrti a v rolích mentálně vyšinutých nájezdníků podnikají stále radikálnější výpady do „normálního“ světa. Provokativní, záměrně deklasující sociální hra brzy začíná ovlivňovat chování hrdinů i uvnitř komuny a nakonec začne ohrožovat jejich původní identitu: když někteří ze skupiny hru vzdají, cítí samozvaný vůdce Stoffer povinnost prověřit odvahu a solidaritu zbytku. Pod takovým nátlakem se však společenství založené na svobodné volbě rozpadá. Pokus o realizaci nové utopie založené na odporu k řádu, vlastnictví, práci i hygieně selhává...

Alena Prokopová

Domácí dalekomluv čili telephon zde zobrazený má inductor uvnitř skříňky k zesílení hlasu, nahoře mluvítko vysílače, dole zvonky, po levé straně naslouchátko. Na kratší vzdálenosti má tento systém výsledky zcela uspokojivé. (1889)

po 7.4. 17.00 h. *kino Elektra*

...máte pocit, jako byste byli v mezích rodné země, kteréžto meze jsou tajemné a plné symbolů. Někdy jsou to zdi rodného domu, jindy plot zahrady, jindy pole a lesy vůkol, zvonice a střechy statků. A když duše sálá v jitřních nadějích, rozlétají se před paprsky její záře, a aniž by unikaly v nekonečno, obkličují Domov...

Bohuslav Reynek

Bohuslav Reynek - Pieta v loice

Stal-li se Reynek ve druhé polovině šedesátých let legendou, mělo to zcela konkrétní důvody. Téměř padesát let zde pracovala osobnost, která šla výrazně svou cestou, nepoznamenanou úsilím o proniknutí do avantgardního umění, ani neupadající do tradicionalismu. Bohuslav Reynek žil ve vlastním čase a prostoru. Vyznačoval se nenarušenou jednotou, jejíž celistvost podpořila autorova křesťanská orientace. Důsledné propojení Reynkova života a umění do značné míry ovlivnilo jeho znovuobjevování v šedesátých letech. Reynkův život, probíhající v sepjetí s přírodním rytmem, byl považován za nenávratně ztracenou hodnotu. Bohuslav Reynek vytvořil v umění sevřený, neobyčejně výrazově nabitý svět.

Výstavu pod stejným názvem Pieta v loďce kurátorsky sestavila PhDr. Věra Jirousová v roce 2002. Jedná se o významnou prezentaci výjimečného malíře, grafika, básníka, překladatele, člověka Bohuslava Reynka.

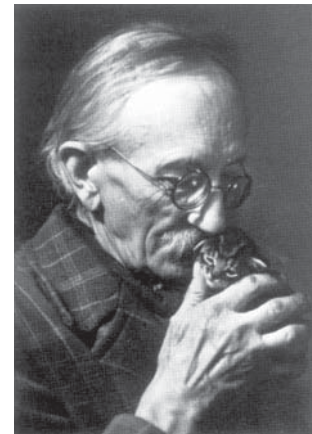
Bohuslav Reynek (nar. 31. 5. 1892 - 28. 9. 1971) byl rodák z Petrkova u Havlíčkova Brodu, kde také prožil převážnou část svého života a kde rovněž zemřel. Po maturitě v Jihlavě krátce studoval na pražské technice, pak se však takřka výhradně věnoval literatuře, výtvarnému umění a překladatelství. Podílel se na ediční činnosti Josefa Floriana ve Staré Říši, v níž také několik let pobýval. Od roku 1927 trvale spolupracoval s brněnským nakladatelstvím Atlantis.

V letech 1926-1936 žil střídavě v Petrkově a v okolí francouzského Grenoblu. Roku 1926 uzavřel sňatek s francouzskou básnířkou Suzanne Renaudovou (1889-1964). Tehdy získal velkou proslulost jako výtvarník, soustavněji se však vrátil ke grafické tvorbě až v polovině padesátých let.

út 8.4. 17.00 h. vernisáž výstavy *Dům umění*

*Blázen jsem ve své vsi,
znají mne smutní psi...*

z pozůstalosti Bohuslava Reynka

út 8.4. 19.00 h. *Dům umění*

Blázen jsem ve své vsi - literární večer o Bohuslavu Reynkovi

Večer připravila PhDr. Věra Jirousová a herci divadla Sáček ve spolupráci s Univerzitním klubem - čajovnou Bludný kámen.

Jsou knížky, které fascinují čtenáře i po desetiletích svou uhrančivou krásou, autorskou filozofií života a uměleckou koncepcí, a k těmto knihám se vracíme i po časové prodlevě. Takovou věčnou hodnotou české i evropské kultury je tvorba neprávem opomíjeného Bohuslava Reynka, samotáře, básníka z rodu vyvolených, vizionářského grafika, oduševnělého překladatele.

Jeho dílo se rodilo v ústraní. Jeho básně znějí milovníkům poezie jako ryzí klenot - právem o nich bylo řečeno, že „co báseň, to pečetidlo..“

Literárně Bohuslav Reynek debutoval ve staroříšské edici Nova et Vetera, své juvenilie z let 1912-1916 shrnul do sbírky Žízně. První básnické sbírky vydal roku 1918 (Květná neděle, Smutek země), následovaly dvě edice básní v próze (Rybí šupiny, Had na sněhu) a sbírka Rty a zuby (1925). Další knihy veršů vyšly až po delší odmlce: Setba samoty (1936) a Pieta (1940), po druhé světové válce Podzimní motýli (1946). Za Reynkova života v roce 1969 byl otištěn triptych Podzimní motýli, Sníh na zápraží (verše z let 1945-1950) a Mráz v okně (1950-1955). Poslední sbírka Odlet vlaštovek vyšla posmrtně v Mnichově (1980).

Bohuslav Reynek překládal G. Trakla, P. Claudela, F. Jammese, G. Bernanose, R. M. Rilkeho a další autory.

Jiří Siostrzonek

N. V. Gogol: Bláznový zápiseky - hraje Petr Vaněk

Tuto divadelní hru napsal 26letý Nikolaj Vasiljevič Gogol v roce 1835!

O čem je? O nás. O nás hercích, i o vás divácích. Vždyť všichni hrajeme nějakou roli v tomto velikém divadle zvaném Svět a všichni jsme současně herci i diváky v představení zvaném Život. („Bože můj, co je to za život, co žijeme? Věčný boj mezi snem a skutečností.“) To jenom na chvíli si mladý Gogol vypůjčil příběh jednoho z nás (a vlastně také sebe sama), aby útržkem ze života Aksentije Ivanoviče Popriščina - malého úředníčka carského Ruska, nastavil zrcadlo nám a naší době. Před více než 167 léty! A to zrcadlo za celou tu dlouhou dobu neosleplelo! Jenom čas od času potřebuje oprášit a vyleštit.

Petr Vaněk

„Všichni jsou proti mně. Staří důstojníci křičí, že mi není nic svaté, když jsem si takhle troufal napadnout lidi ve službě. Policajti jsou proti mně, kupci jsou proti mně, literáti jsou proti mně... Teď teprve vidím, co to znamená být autorem komedií. Stačí nejmenší náznak pravdy a už se proti tobě bouří ne jeden člověk, ale celé vrstvy.“

„Nechci bezduchý smích, kterým se člověk vysmívá člověku, ale smích rodící se z lásky k člověku.“

*Nikolaj Vasiljevič Gogol
(1809 - 1852)*

Petr Vaněk

st 9.4. 20.00 h. *Divadelní klub*

Po absolutoriu DAMU roce 1972 (u profesorů Vítězslava Vejražky a Rudolfa Hrušínského) přijímá angažmá v Činoherním studiu v Ústí nad Labem. Herecky vyrůstá ve společnosti Josefa Dvořáka, Václava Helšuce, Pavla Zedníčka, Jiřího Bartošky, Karla Heřmánka,...

Za dva roky zde stihl hrát v deseti premiérách. Vrací se na Moravu - do Slezského divadla v Opavě, kde strávil celkem 16 sezon, má za sebou přes 70 premiér a v nich více než 40 titulních rolí všech žánrů. Od komedií přes tragedie. Dohromady přes 2000 představení. Spolupracuje s Československou televizí, kde vytvořil více než 20 rolí. Po úspěchu na 1. divadelním festivalu Aktualit v roce 1987 ve hře Nevděčník (kde byl za herecký výkon odměněn hlavními cenami Československé televize a Svazu českých dramatických umělců) natočil v Praze televizní komedii P. Soukupa Začátečnice hledá učitele italštiny. Přes tento výčet velikého množství hereckých příležitostí má ještě sílu „dělat“ divadlo jednoho herce.

Bláznový zápiseky jsou jeho prvním hereckým monodramatem. Od premiéry (1986) do dneška odehrál více než 200 představení od Prahy po Bratislavu. V roce 1988 získal s tímto titulem Cenu ministerstva kultury v soutěži zábavných pořadů uměleckých agentur. Dalšími tituly, které nastudoval a mnohokrát reprízoval, jsou Brejle, Osamělost fotbalového brankáře, Ohňový večer. „Své“ divadelní kusy prezentuje také v domovském prostředí svého divadla a baru Harlekýn. V současnosti hostuje také ve Slezském divadle v Gogolově komedii Hráči v roli Ichareva a v muzikálové lední revue Romeo a Julie, která bude mít premiéru 11. dubna v Olomouci, hraje roli Kapuleta.

Cvičná loď, která nám umožní objevit se před přáteli co zkušení veslaři. (1910)

Filmový a divadelní IVAN VYSKOČIL

Osobní setkání s legendou české kultury. Velkoplošná videoprojekce částí z televizních záznamů a inscenací:

- **HAPRDÁNS neboli Hamlet, princ dánský** (záznam představení z roku 1988)
- **Ten, který má být zavřený** (televizní inscenace stejnojmenné povídky z knihy Kostí) 1991
- **Bráškové** (televizní inscenace stejnojmenné povídky z knihy Malé hry) 1991
- **Masák** (televizní inscenace povídky Zrádce z knihy Vždyť přece lézat je snadné) 1993
- **Hlídači** (televizní inscenace stejnojmenné povídky z knihy Kostí) 1994
- **Mistr Vyskočil** (dokumentární film) 1998

IVAN VYSKOČIL

je jednou z nejvýraznějších osobností české kultury druhé poloviny 20. století. Narodil se roku 27. 4. 1929 v Praze. Vystudoval herectví na DAMU (1952) a také psychologii, pedagogiku a filozofii se specializací nápravná a kriminální psychologie na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy (1957). Působil jako externí vychovatel v psychiatrických a nápravných ústavech, v letech 1957-59 učil psychologii a pedagogiku na AMU. Na přelomu padesátých a šedesátých let byl uměleckým vedoucím činoherního souboru Divadla Na zábradlí (zde ve spolupráci s Jiřím Suchým byla napsána a uvedena např. hra Kdyby tisíc klarinetů - 1958 a o rok později Faust, Markéta, služka a já). Poté byl uměleckým vedoucím literární části pražské Reduty, kde vzniklo je Nedivadlo (zde byly uvedeny zejména pořady, na nichž se spolupodílel s Pavlem Boškem, Jen tak, Nehraje se, Kurs, Na staré motivy a dále Vyskočilovy hry Křtiny v Hbřbích aneb Blbá hra, HAPRDÁNS neboli Hamlet, princ dánský, Malý Alenáš, Cesta do Úbic a další). Posléze zakotvil v Malostranské besedě, kde vystupoval s Přemyslem Ritem a dalšími.

Ivan Vyskočil a Pavel Bošek v Opavě v březnu 1979 na fotografii Emanuela Křenka

ět 10.4. 17.00 h. kino Elektra

Od roku 1990 je pedagogem na pražské AMU. Kromě divadelních aktivit, spjatých s tvorbou dramatických, v čase se proměňujících textů, je znám i jako autor duchaplných a hravých próz (knižně např. Vždyť přece lézat je snadné - 1963, Kostí - 1965, Malé hry - 1967, Ivan Vyskočil a jiné povídky - 1971, Malý Alenáš - 1990).

„Někdy se mě známí ptají, kam na všechny ty Kloheně a Kusejry, Dastly, Erstly, Hunty, Voreiny, Sanory, Zabely a Houky chodím, o kom to vlastně píšu? A já jim po pravdě odpovídám: Do sebe na to chodím. O sobě píšu. Vím, že jsem možná jen neměl dosti příležitosti být Voreinem či dalšími tak naplno. Nebo jsem možná někdy nechtěl. Ale tu vnitřní možnost stále mám. Nebo má ta možnost mě. Takhle si ji uvědomuju. A snad i odepisuju. Zda být či nebýt, co je důstojnější pro život lidského ducha?“

(Ivan Vyskočil)

Od ledna 1964 vytvářeli v pražské Redutě Nedivadlo s Ivanem Vyskočilem Pavel Bošek, Leoš Suchařípa, Josef Podaný, Josef Škvorecký, Jana Prachařová, Vladimíra Volková, Lili Eisenschimlová-Janečková, Eva Uhlířová, Jan Vodňanský a Petr Skoumal (ve svých začátcích), S+H kvartet i kvintet (Karel Velebný, Jan Konopásek, Jan Arnet, Laco Deczi, Laco Tropp, Pavel Staněk), Miša Polák i jeho trio, Přemysl Rut (jakožto klavírista, zpěvák i herec), Vlasta Špicnerová, Markéta Vyskočilová, Barbora Hocková a Otakar Roubínek. Při jednotlivých představeních Nehraje se (z tvorby Emanuela Frynty) také Ilja Hurník, Zdeněk Zdeněk, Martin Zbrožek, Michael Kocáb a Jiří Stivín. Vlastní charakter Nedivadla spoluvytvářel zejména Pavel Bošek, dále pak Vlasta Špicnerová, Přemysl Rut a Otakar Roubínek.

Nedivadlo je kontinuálním pokusem o otevřené divadlo na základě dramatické hry, o divadlo jakožto dílo ve zrodu, o autorskou účast a výzvu k souhře. Je to divadlo programově chudé. Vědomě se zříká nákladných divadelních obvyklostí, neboť věří v sílu a v podstatnost myšlenky, představy, setkání, jazyka, fantazie, dramatické hry. Proto může za účasti dvou, tří hráčů vznikat, odehrávat se kdekoli, kde může dojít k setkání s obecnstvem.

Jelikož staví na představě a představivosti, není výpravné, nepotřebuje jevištní techniku, vnější výpravu. Ale organicky, z povahy věci samé je vyprávějící, jak se říká narativní, ba leckdy epické. Proto u svého obecnstva předpokládá smysl pro vyprávění, pro dění řeči a jazyka a pochopitelně smysl pro humor, pro nesmysl (pro smysl nesmyslu) jakožto smysl pro hru vůbec.

Tím chceme říci, že Nedivadlo nabízí nejen jednotlivé tituly (příběhy, inscenace, hry), ale že nabízí a otevírá zejména

dramatickou hru - tedy i to, čemu se říká - improvizace - v nich a s nimi. Tato společná dramatická hra je tou nejpodstatnější nabídkou a výzvou Nedivadla. Především pro ty, kdo mluví a rozumějí česky.

Tím chceme říci i to, že žádný z nabízených titulů není reprízou, jak už tak v divadle bývá, nýbrž že vždycky je - byť po kdovíkolikáté! - dílem ve zrodu, neopakovatelnou hrou. To zaručuje principálská účast.

*Tím chceme říci hlavně to, že aby tohle skutečně hrálo dohromady, tak to potřebuje srozuměné, souhra-
jící obecenstvo. Proto takhle píšeme a obracíme se taky na vás s nabídkou a přizváním k účasti. Pro leckoho
taková mentální souhra může být nezvyklá, náročná. Ale dojde-li k ní, dojde k nemalému požitku i užitku,
neboť dojde k probuzení, k zážitku vlastní tvořivosti. Té tolik všeobecně proklamované a stále tak málo zná-
mé uvědomované tvořivosti. Zejména v tom je od samotného počátku - a stále vědoměji - umělecká
a společenská angažovanost Nedivadla.*

Ivan Vyskočil 1989

Vždy přece létat je snadné

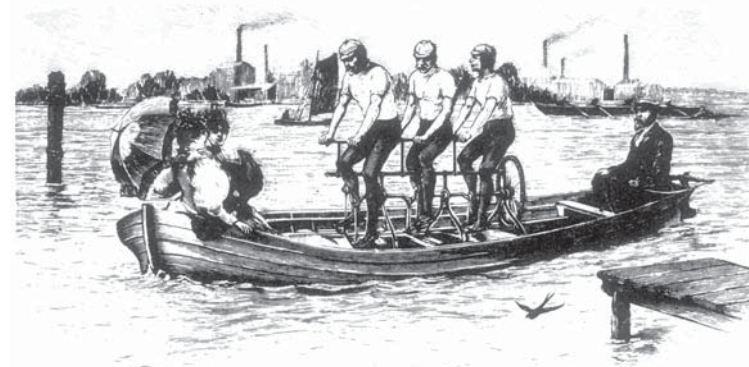
- literární přemítání se spisovatelem Ivanem Vyskočilem a jeho literární tvorbou...

čt 10.4. 20.00 h. čajovna Bludný kámen

Setkání studentů s Ivanem Vyskočilem aneb...

Kdo je učitel a kdo žák, kdo je herec a kdo divák, kdo je psycholog a kdo pacient, kdo je spisovatel a kdo čtenář aneb... o hře, o smyslu pro humor a o smyslu pro nesmysl...

pá 11.4. 10.00 h. Památník Petra Bezruče

Najorkův člun na šlapací pohon skýtá všem súčasněným mnohé vybavení. Proto již v této saisoně zaveden v zahraničí do některých exklusivních míst lázeňských. Šlapači nemusí pracovat stále všichni tři. Jeden, v klidných vodách i dva, mohou dle vzájemné dohody odpočívat. Přístroj jest velice jednoduchý a dá se zavést do každého člunu.

Petr Zelenka: PŘÍBĚHY OBYČEJNÉHO ŠÍLENSTVÍ - Dejvické divadlo

Motto: „Většina lidí je v agónii a je na tom tak mizerně, že radši riskuje další agónii, než aby se pokoušeli čelit svojí stávající životní situaci.“ (Charles Bukowski)

Existuje jediný způsob, jak se z toho dostat. Nechat se odeslat poštou jako balík.

Příběhy obyčejného šílenství nejspíše splňují kritéria černé komedie. Je to příběh o vztazích mezi lidmi, hodně o lásce, ale také o šílenství, které nás obklopuje, a jediné, co se s tím dá dělat, je brát ho jako inspiraci.

Zelenkova černá komedie je duchem velice blízká jeho filmovým Knoflíkářům v zobrazení světa podivně vykořeněných bytostí. Jsou to lidé, jejichž život se zejména v té nejintimnější rovině lidských vztahů vymkl běžným kritériím, přesto se o nich nechce říct, že jsou nenormální. Jejich „šílenství“ je výrazem neschopnosti najít cestu k druhým lidem, tito hrdinové žijí své osamělé osudy, obaleni slupkami vlastních traumat, mindráků, pochybností a neúspěchů.

(...)

Bizarní rodině vládne energická matka, v přesně odváženém excentrickém pojetí Niny Divíškové. Skutečným překvapením je herecký debut Miroslava Krobota v roli Otce. Krobot ho hraje výtečně: s kamennou tváří Bustera Keatona nevzrušeným hlasem recituje komentáře k byvším socialistickým filmovým týdeníkům a přesně sází pointy Zelenkových vět.

Zelenkova komedie představuje dnešní sedí konečně živý text..., je jakousi českou odnoží „cool“ dramatiky, pronikající k nám z Anglie a Německa. Od níž se ale liší právě velkou mírou lidskosti a humoru.

(Radmila Hrdinová, Právo)

Osoby a obsazení: Petr - Ivan Trojan, matka - Nina Divíšková j.h., otec - Miroslav Krobot, Sylvie - Lenka Krobotová, Alice - Linda Rybová j. h., Jiří - Jiří Bartoška j. h., Moucha - Martin Myšička, Anna - Jana Holcová, Aleš - Igor Chmela, Jana - Klára Melišková, figurína (Eva) - Klára Lidová j. h., šéf v práci - Pavel Šimčík, tanečnice - Klára Lidová j. h., muž v publiku, voják z Čechy - Jaroslav Plesl

Dejvické divadlo zahájilo svou činnost 14.10.1992 jako scéna tehdejšího Obvodního kulturního domu Prahy 6. Po založení do DD nastoupil jeden kompletní herecký ročník katedry ALD DAMU, který zde společně s uměleckým šéfem Janem Bornou působil 4 sezony. V září 1996 přešel tento soubor se svým šéfem Janem Bornou do nově vzniklého Divadla v Dlouhé a na jeho místo nastoupil úplně nový soubor. S ním přišel režisér Miroslav Krobot, který ukončil šestileté angažmá v Národním divadle a stal se uměleckým šéfem Dejvického divadla.

Základ nového souboru tvořil původně opět celý absolventský ročník KALD DAMU. Postupně se ale soubor začal obměňovat. Někteří původní členové odešli a řada jiných postupně přicházela, převážně z nejrenomovanějších pražských i mimopražských scén. Soubor už netvořili výlučně herci stejného věku, ale doplnila je velmi silná skupina "třicátníků" (Ivan Trojan, Lukáš Hlavica, Igor Chmela, Martin Myšička, David Novotný). Kromě toho jsou na konkrétní role oslovováni exkluzivní hosté (Lilian Malkina, Alois Švehlík, Tatjana Medvecká, Jitka Smutná, Radek Holub).

pá 11.4. 19.00 h. Slezské divadlo

Motto: *Víkendový rekondiční pobyt Na Rybníčku.*

Rybníček je položen do krásné přírody.

V prostoru je i restaurační zařízení s barevnou televizí s dálkovým ovládáním a hrací automat.

Pobyt je určen k regeneraci unaveného orgasmu,

k odpočinku a načerpání nových sil.

V případě zájmu je možné přibjedenat obědy a prodloužit pobyt

v místním parku. V léčbě je zahrnuto 5 procedur, barevné líčení,

setkání s vizážistkou, pedikúra, léčba klaustrofobie. Cena zahrnuje

i mikulášskou besídku s dětskou diskotékou a pro děti dárek od Mikuláše.

www.arujeme.vas.cz

Všechné referendum o vstupu

Příležitostného divadelního souboru do Evropské unie.

Z rozhodnutí regionálního ministerstva bylo stanoveno, že při vstupu unie v kulturní oblasti bude reprezentovat mikroregion Otice Příležitostný soubor ze Slavkova. Důvodem k tomuto závažnému rozhodnutí vedle činitele že nemůžeme Evropany stále klamat tím, že budeme Česko představovat tivním světle, že budeme ukazovat jen české stříbro a bronz.

Vybraný Příležitostný divadelní soubor nabídne Evropě to nejhorší, za poslední léta vzniklo především jeho přispěním. Smysl této negativní spočívá v tom, že když v nejbližších letech Česká republika vyveze omy-

do Evropské divadelní sou-skutečnost,

pouze v pozi-

Lídr PDS Aleš

Koudela vstupuje

do EU jako první

prezidentem

našeho Evropy

díli oknem.

cokoliv

z momentálního českého zlata (Machálkovou, Brožovou,

Novotného, manžele Gondíkovce, Holki, Mamy a Taty,

Dlouhou noc aj.), veškerá prezentace se bude jevit ve

srovnání s existencí a činností Příležitostného souboru jako

vrcholné umění. Soubor tím připravuje půdu pro všechny

známé brutální umělce a šmíráky.

Na Dnech české kultury Na Rybníčku soubor předvede

v rámci rekondičního pobytu s dětmi ukázky Best off off

z minulých let (vtipné skeče z her, torza tematických večerů,

určitě zazní i písnička). Respondenti budou mít možnost se

o jednotlivých výkonech vyjádřit ve veřejném hlasování

mohutným pokleskem.

Z vámi doneseného materiálu pak připraví MVDr.

Svobodová z hor raut pro umělce s certifikátem (utopenci,

RUM, tvarůžky, slivovice a plástve pro včely 8x8mm).

Prostřednictvím vlastního vyjednavče Dr. Smělíka

z Oldřišova budeme na závěr požadovat, ať s námi současně

vstoupí do Evropy i Sedláček ml. s Mojkou*, i když se mu

v poslední době už moc nechce a nedaří.

*) to je jeho pes

Slovo o souboru:

so 12.4. 19.00 h. Klub Ostroj

Příležitostný divadelní soubor vznikl pravděpodobně na klonu minulého tisíciletí

v Opavě (v roce 1996). Jedná se o významnou charitativní organizaci, která

prostřednictvím arteterapie navrácí dobrovolným klientům chuť ke kvalitnímu životu.

Terapeutická skupina se schází vždy pravidelně těsně před vystoupením, aby

nacvičila nová čísla - dvojku, šestku, klaunské výstupy, drezúru, levitaci a kouzel-

nická čísla.

Klienti souboru se regresivně vrací homeopatickou metodou - stejně stejným

(rum na rum) až do prenatalu a ve svých rolích plavou stejně dobře jako kdysi.

Jednotlivá skupinová sezení jsou tematicky zaměřena, a tím usnadňují stanovení

diagnózy všech členů komunity - permanentní úlet. Z dosud realizovaných pořadů

autorské dvojice Koudela - Siostrzonek a jejich Příležitostného divadelního souboru

připomeňme těm, kteří ještě náhodou netuší, o čem půjde, jejich oslavné programy:

Setkání tajemníků okresu 95, Večírek babího léta 97, Ruský večer 98, Americký

večírek 98, Vstříc volbám 99, Hrabalovský happening 99, Siesta Cuba Libres

2000, Teatrolgické konference věnované Petru Bezručovi 99, W. Shakespearovi

2000, Mičovi a Jaromíru Sedláčkovi ml. 2001 a dále oblíbené divadelní hry či

muzikály: Pobřežní hlídka 96, Kam zmizel John Leghorn Plymouth 98, Číkita a

Pepito 99.

Abstinenci příznaky klientů jsou registrovány hned v zárodku a kolektivní recitací

mantry „nevypiješ - nepochopíš“ se vrací k smysluplnému životu za bedlivého

dohledu terapeutů...

Soubor svým působením a veřejnou prezentací zároveň oslovuje potenciální klienty

a ukazuje všem škarohlidům, že je na světě pěkně, že když na to přistoupíme.

Soubor touto cestou děkuje všem, kteří naši komunitu rozšiřují a mentálně podporují.

Lapiduši souboru Asleš Koudela a Jiří Siostrzonek

Součástí referenda bude i taneční večer se skupinou TRABAND a svou exkluzivní rockoworldmusicovou taneční extází nás potěší DJ 105 KG MILAN KRAJČÍ t.č. z rádia HEY (dříve EKOL.S, rádio ATTACK, ROCK FM Bratislava, rádia FRONTINUS etc.).

Traband - hudba mezi kostelem a hospodou

Traband - to je řízný šraml k tanci. Traband, to je dechovka s příchutěmi roken-rolu, balkánské hudby i hospodského šramlu... Traband, to je také (především) židovský klezmer, argentinské tango, francouzský chanson,... kabaretní šlágr, kuplet a kramářská píseň, cirkusové famfáry, námořnické halekačky, vojenský paradenmarš i večerní zpěv muezzinův...

Skupina Traband (čti Troubend) vznikla v roce 1995 jako rockové trio v sestavě kytara - basa - bicí. Postupem času se od jednoduchého rock'n'rollu dostala přes lehce punkovatý dvoutaktní zvuk až na dechno-pubový šestiválec: trubka - tuba - baskřídlovka - klarinet - banjo - bicí.

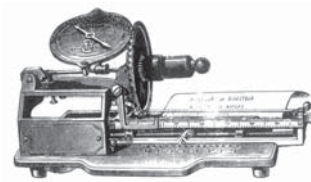
Traband spolupracoval například s česko-francouzským Divadlem Na voru, písničkářem Václavem Koubkem nebo jazzmanem Janem Spáleným. Kapela má za sebou řadu úspěšných vystoupení nejenom u nás doma, ale především ve Francii, kde je častým hostem a kde je možná známější než na domácí hudební scéně.

Traband vystupuje v sestavě:

Jarda Svoboda - klarinet, akordeon, kytara, zpěv (ex Otcovy děti, Naholou 25 a Zuby nehty)
Jana Modráčková - trubka, zpěv, (ex Zuby nehty, též Klec a Původní Bureš)
Evžen Kredenc - banjo, zpěv
Robert Škarda - tuba (též Tubový kvartet)
Petr Vizina - bicí (ex Otcovy děti a Šarkózi)
Jakub Schmid - baskřídlovka (ex Klec, též Jarabáci)

Diskografie:

Kolotoč (CD/MC 2000, Black Point)
Zebra - sampler Rock&Pop - 2 písně (CD 2000)
Práce všeho druhu (CD 1999)
O čem mluví muži? (CD 1997)
Radiohity - květen 1996 - píseň Sáro! (CD 1996)
Orel & Panna (demo MC 1996)

Z dopisu Milana Krajčího pro účastníky referenda:

Ahoj Peter, budem hrát tanečne „exclusive veci“ z oblasti world music so záberom naozaj na všetky kontinenty v súčasnej progresívnej forme a tiež tradičné kusy. Jediné, co ma dodnes drží pri takýchto párty, je, že existujú ľudia, ktorí dokážú rozlišovať a majú vlastný názor. Angloamerická scéna je dosť únavná a nielen v oblasti hudby...

so 12.4. 19.00 h. koncert skupiny **TRABAND** **DJ 105 KG - MILAN KRAJČÍ** (rádio HEY) *Klub Ostroj*

*„Naivní umění není záměr,
ale vrchol mého malířského snažení...
Chtěl bych jednou malovat jako ten nejhorší kreslíř
ve druhé třídě základní školy, ovšem na umělecké úrovni...“*

Josef Burda ml.

Josef Burda ml.: Maluju, jak umím

Pořad realizován ve spolupráci s Univerzitním klubem - čajovnou Bludný kámen.

Jmenuji se Josef Burda. Narodil jsem se v Opavě v lednu 1962. Šest let jsme bydleli v Ostravě. Potom jsme se přestěhovali do Oldřišova, vesničky na Hlučínsku, kde rodiče a mí dva bratři bydlí dodnes. Po základní škole jsem šel studovat na Gymnázium do Opavy, kde jsem pro svoje frivolní chování a jednání studium nedokončil. Asi v 17 letech jsem začal psát básně typu:

*My jsme parta těžkých mužů,
co uneslí lehkou Růžu,
zatáhli ji do křoví,
nikdo se nic nedoví.*

Básně píšu, když mám náladu dodnes, ale už je to vážnější záležitost. Brzy nato jsem na radu spolužáka začal malovat a kreslit. Začalo mě to bavit a s několika přestávkami maluji

dodnes. Ve svých obrazech a básních se „lécím“ z neuskutečněné nebo neopětované lásky, většinou k pěkným mladým dívkám. Životní partnerku jsem zatím nenašel, takže jsem svobodný. Z mých koníčků kromě malování a psaní bych jmenoval sbírání brouků, motýlů a poslech rockové hudby. Např. Black Sabbath, Deep Purple, AC/DC a dalších. Z české hudby mám rád písničkáře Jardu Hutku, Karla Kryla a Vlastu Třešňáka.

Své obrázky budu vystavovat v čajovně Bludný kámen a v neděli 13. dubna v 17 hodin budou členové divadelního souboru Sáček číst mou poezii. Těším se na Vás.

Těší se Josef Burda ml., Opavská 214, 747 33 Oldřišov

Insitní umělec - malíř a básník,

čistý člověk Josef Burda předkládá divákům i posluchačům realitu i sny v krystalické podobě. Neestetizuje, nekalkuluje, neprodukuje umění. Jeho tvorba je součástí jeho zvláštního prožívání sebe, světa - umění rodící se z přetlaku. Burdova citlivost je i přes výrazné tlumení zdrojem nespoutané imaginace a jeho tvorba má funkci životního ventilu.

Divadelní soubor SÁČEK, který bude interpretovat texty Josefa Burdy ml., se zrodil z lásky k divadlu v roce 1993. Autorská a režisérská dvojice - Simona Streitová a Lucie Linhartová stojí u zdroje souboru a na divadelní svět uvedly pět velkých premiér (pohádkový muzikál Království Horní Dolní, hru Na vlnách, interpretaci Miloše Macourka Hra na Zuzanku, grotesku Jiřího Kuběny Granát v pohovce a dramaturgii básnického cyklu Miloše Macourka Planeta Zurangor). Soubor spolupracuje dlouhodobě s Univerzitním klubem - čajovnou Bludný kámen, pro kterou realizoval řadu poetických večerů - Marc Chagall, Paul Klee, Vita Andersenová, futuristickou a dadaistickou poezii a další. V současné době soubor pracuje na hře Granát v pohovce 2.

*Pakliže negližé
se bude nosit.*

Budu za něj prosit.

U největších bláznů na světě

*Křemila, Šízy, Fonyho
and company.*

z básně Blázen vítězí

ne 13.4. 17.00 h. čajovna Bludný kámen

Vzducholoi

Hynek Dřížhal a David Pečírka

Jste-li povahou alespoň trochu dobrodruh či snílek, kupte si letenku na Imperiál LS-1, výletní vzducholod' společnosti Lütke & Lütke Lunareisen. Na její palubě se přenesete do počátku minulého století a podniknete dobrodružnou a ve všem všudy průkopnickou cestu daleko, až na Měsíc. Naše vzducholod' je luxusně vybavena a dlouhý let vám zpříjemní živá hudba mechanických muzikantů či ďábelské míchané nápoje poněkud dekadentního barmana a v závěru vás jistě potěší i vzácný filmový dokument.

Divadlo Nablízko

Proč Nablízko? Nablízko znamená kontaktní divadlo, jež se snaží o vzájemné ovlivnění jeviště s hledištěm, o oživení a znovuprobuzení vztahu diváka s hercem, o vytvoření intimní atmosféry, která je zároveň zdrojem zcela ojedinělé inspirace na straně jedné a nezvyklého zážitku na straně druhé.

Divadlo Nablízko bylo založeno v roce 1998 studenty třetího ročníku KALD DAMU vedeného Janem Bornou a Janou Březinovou. Vznik divadla byl podnícen snahou umělecky i provozně se osamostatnit a dát tak pevnější rámec četným mimoškolním aktivitám. V roce 1999 byla tato snaha úspěšně završena díky nabídce A studia Rubín stát se jeho stálým souborem.

Divadlo NABLÍZKO je pružný, otevřený a komunikativní generační soubor, který dokáže získat diváka svojí specifickou poetikou, založenou na humoru, hravosti a schopnosti improvizace.

Divadlo Nablízko zahájilo své účinkování v tomto prostoru 18.1.1999 premiérou inscenace Tracyho tygr v režii nynější umělecké vedoucí divadla Apoleny Vynohradnykové. Tato inscenace má za sebou již více než sto repríz a její loňské uvedení v rámci festivalu Další břehy 2002 se setkala s nadšeným ohlasem.

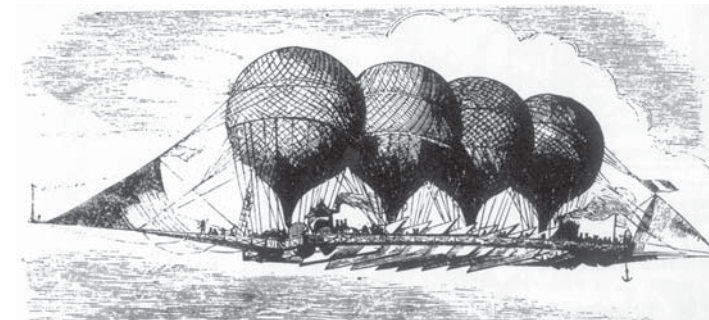
Režie: Hynek Dřížhal

Dramaturgie: David Pečírka

Hudba: Jan Matásek

Režie filmu: Václav Kadrnka

Hrají: Václav Krátký, Václav Rašilov,
Zuzana Dřížhalová, Anna Synková,
Lubor Šplíchal, Patrik Vojtíšek, Eduard Jenický,
Martin Dusbaba, Markéta Krausová,
Jan Matásek, David Pečírka

ne 13.4. 19.00 h. Divadelní klub

Divadlo VIZITA: BLÁZNOVSKÉ POST SCRIPTUM; JARNÍ METENÍ

Vnitřní úklid (Jaroslav Dušek) na vy-
mezených dvorcích (Martin Zbrožek).
Luminiscence Viktor Zborník.

Upozornění: názvy a popisy děje
improvizovaných představení
Divadla Vizita jsou jenom orientační.
Tvůrci se jimi necítí nijak zavázáni...
Divadlo Vizita, to jsou především
Jaroslav Dušek a Martin Zbrožek
doplňovaní Viktorem Zborníkem.

úť 6.5. 19.00 h. Loutkové divadlo

Jaroslav Dušek - podle svých vlastních slov pouhý maturant a kosmický mudrlant, hybná páka celého projektu, improvizující génius, nadšený hudebník - perkusista, nezaškatulkovatelný zpěvák, originální tanečník, filmový herec, scenárista, režisér a pedagog, mim, postpopulární televizní bavič, mistr převleků a masek, slovní ekvilibrista, moderátor, polyhistor a bosonohý fešák. Od ledna 2001 též vzpurný otloukánek M. Zbrožka a urputný usměřovač jeho bohužel pouze prvoplánového (i když geniálního) humoru. Jaroslav Dušek - podle svých vlastních slov se narodil ve znamení Vola 30.4.1961 v Praze, zdědiv po babičce Pištorové z otcovy strany něco modré krve z rodu Pištorů. V dětství byl ovlivněn siločarami divadla Semafor, kde pracovali oba rodiče. Na gymnáziu pak zasažen Nedivadlem Ivana Vyskočila a Pavla Boška. Říká se, že je Vyskočilovým nejdůslednějším žákem. Do roku 1989 učil Jaroslav Dušek autorské herectví na někdejší lidové konzervatoři, do roku 2000 pak na Konzervatoři Jaroslava Ježka autorskou výchovu a jevištní improvizaci. Dnes učí na FAMU. V roce 1981 založil s Janem Bornou divadlo Vizita, které je od roku 1986 postaveno na čiré improvizaci. Za celou dobu jeho existence byli vedle Duška členy této originální scény postupně Jan Borna, Oldřich Kužilek, Václav Koubek, Pavel Steidl, Martin Smolka, Blanka a Petr Laurychovi, manželka Iveta, Petr Piňos, Petr Nikl, Michal Singer, Dagmar a Tomáš Skořepovi, Václav Kočka, Radomil Uhlíř, Martin Zbrožek, Alan Vitouš, Viktor Zborník, Jaromír Honzák, Pjér Lašéz, Miloš Dvořáček, Zdeněk Konopásek, René Pařez, Dan Bárta, Vráfa Kydlíček a Jan Štolba. Hostovali i Jiří Lábus, Pasait Nyass a Martin Šulc.

Martin Zbrožek - jazzový houslista, příležitostný klavírista, zpěvák, herec, klaun, pedagog, hudební skladatel, nekonvenční, život při svých kracích riskující tanečník, odborník na podlahovou kosmetiku, prvoplánový srandista (klíčící perly Duškova ducha v zárodku mnohdy ničící a jiné perly vzápětí chrlící), přeborník v používání oděvních doplňků, dle oficiálních pramenů vynikající společník a pod šileny maskami a grimaskami ještě šilenější fešák.

*„Kdo nás trochu zná, ví, že jsme takoví.
Jaroslav blbne pořad. Já taky. Každý jsme šašek
sám o sobě. Když se sejdeme, tak se to jen umocní.
Ještě štěstí, že máme jeviště, jinak by to s námi
nebylo k vydržení.“*

Potkali se už v polovině sedmdesátých let. Na Sázavě. „Naše chaty měly terasy přímo proti sobě. Tedy přes řeku," vzpomíná Martin. Bylo mu třináct, Jaroslavovi o dva roky víc, když se rozhodli, že do pospávající chatové osady vnesou trochu vzruchu. „Třeba jsme v létě popadli sánky, Jarda se navlékl do mamincina kožichu a vyrazili jsme sánkovat. Pak už každé naše setkání bylo malým představením. Blbli jsme pořad. Ted' už máme míň času. Tak si to alespoň vynahrazujeme na jevišti."

Viktor Zborník - jaderný maturant, nenahraditelný osvětlovač jeviště i významu představení, startér i konečník performance, světelný ekvilibrista a virtuální fešák.

HLAVNÍ POŘADATEL FESTIVALU

Statutární město Opava

Info: tel.: 553 760 623, 602 503 397

Internet: www.opava-city.cz

Dramaturgie festivalu: Jan Nimeček a Petr Rotrekl

Texty v programovém bulletinu vybrali, sestavili a sepsali: Jan Nimeček a Petr Rotrekl

Grafická úprava: Martin Feikus

Tisk: RETIS

Mediální partneři festivalu:

Region

Předprodej vstupenek: Sluna Opava, tel.: 553 712 319, Slezské divadlo, tel.: 553 623 144

PROGRAM

čt 3.4. 17.30 **BIG LEBOWSKI** film bratří Coenů
kino Elektra

pá 4.4. 19.00 **ROCKÚLET** koncert kapel:
FOUR ROSES (Praha), BUDOÁR STARÉ DÁMY (Brno),
VYPSANÁ FIXA (Pardubice), FOLIMANKA BLUES (Praha),
SEDUM (Opava) *RC Hangár*

so 5.4. 17.00 **CHYBÍ NÁM OSMÝ DEN...?**
filmové překvapení *Dům umění refektář*

20.00 **KOMEDIOKRAFT** hrají herci
HaDivadla (Brno) *Loutkové divadlo*

ne 6.4. 10.00, 15.00 **KOCOURKOVSKÉ
POVÍDAĚKY** hraje divadelní soubor
Opal (Opava) *Loutkové divadlo*

16.30 **GÉNIOVÉ, PÁBITELE A BLÁZNI...**
filmové dokumenty *Divadelní klub*

18.00 **J. A. Komenský: LABYRINT SVĚTA A RÁJ
SRDCE** hraje Tomáš Koliandr *Divadelní klub*

20.00 **ŠÍLENEC** písničkový recitál Jiřího Schmitzera
Loutkové divadlo

po 7.4. 17.00 **IDIOTI** film Larse von Triera *kino Elektra*

út 8.4. 17.00 **BOHUSLAV REYNEK - PIETA V LOŮČE**
vernisáž výstavy *Dům umění*

19.00 **BLÁZEN JSEM VE SVĚ VSI** literární večer
věnovaný Bohuslavu Reynkovi *Dům umění*

st 9.4. 20.00 **N. V. Gogol: BLÁZNOVY ZÁPISKY**
hraje Petr Vaněk *Divadelní klub*

čt 10.4. 17.00 **FILMOVÝ A DIVADELNÍ IVAN VYSKOČIL**
setkání s legendou české kultury *kino Elektra*

20.00 **VŽDY PŮECE LÉTAT JE SNADNÉ**
literární přemítání se spisovatelem IVANEM
VYSKOČILEM *čajovna Bludný kámen*

pá 11.4. 10.00 **SETKÁNÍ STUDENTŮ
S IVANEM VYSKOČILEM** *Památník Petra Bezruče*

19.00 **Petr Zelenka: PŮBÍHÝ OBVĚEJNÉHO
ŠÍLENSTVÍ** hraje Dejvické divadlo (Praha)
Slezské divadlo

so 12.4. 19.00 **VEŇEJNÉ REFERENDUM O VSTUPU
PŮILEŽITOSTNÉHO DIVADELNÍHO SOUBORU
DO EVROPSKÉ UNIE** koncert skupiny TRABAND
DJ 105 KG - MILAN KRAJČÍ (rádio HEY) *Klub Ostroj*

ne 13.4. 17.00 **JOSEF BURDA ml. - MALUJU,
JAK UMÍM** poezie mezi obrazy *čajovna Bludný kámen*

